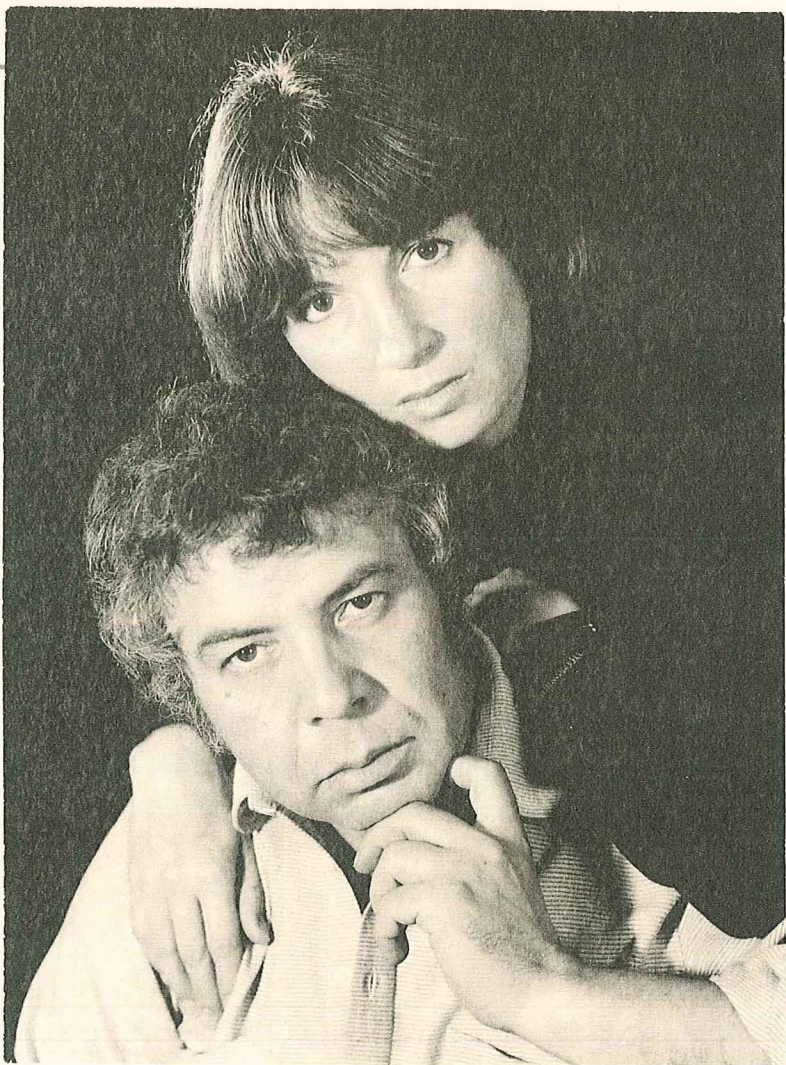

Endrödi Bella János

DÉR SZÁLLTA MEG
II.

Versek és festmények

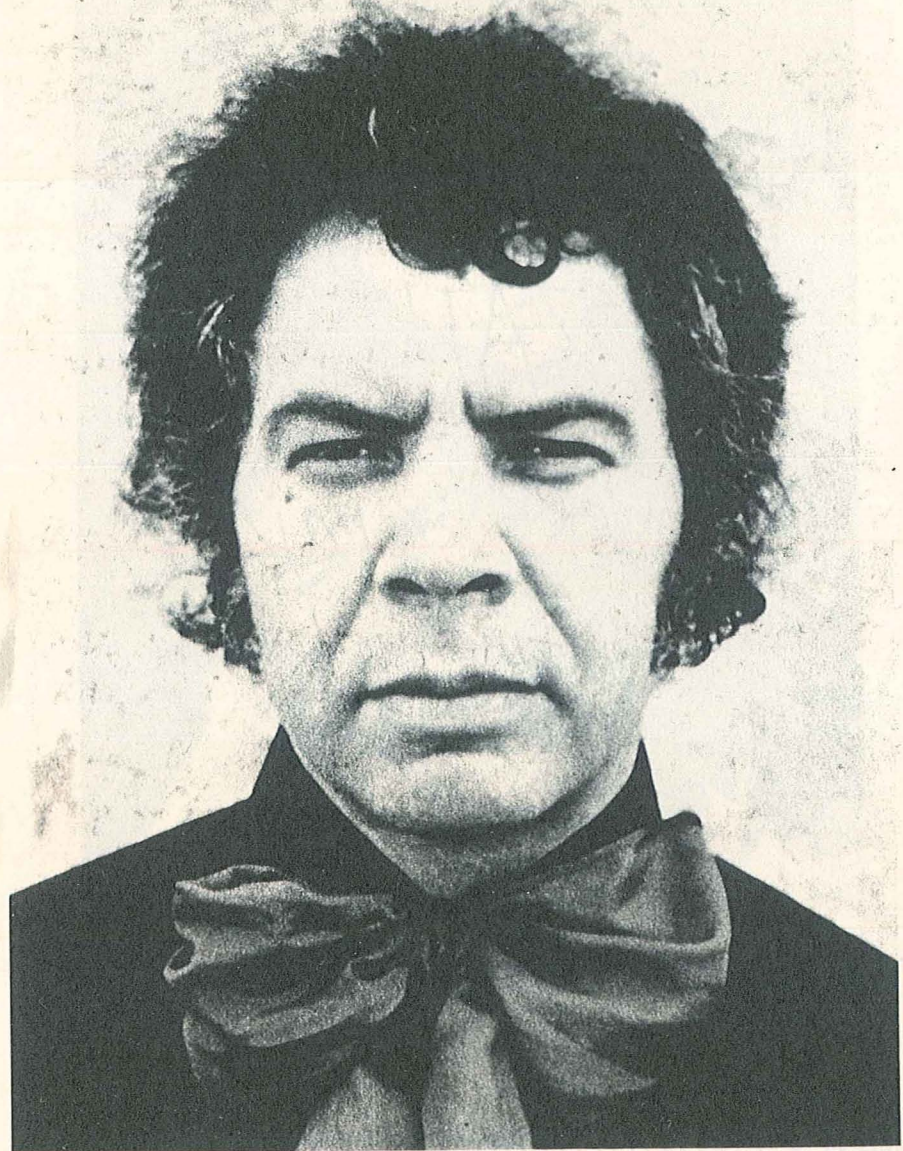

Nejemmel 1975-ben / ASZÜM /

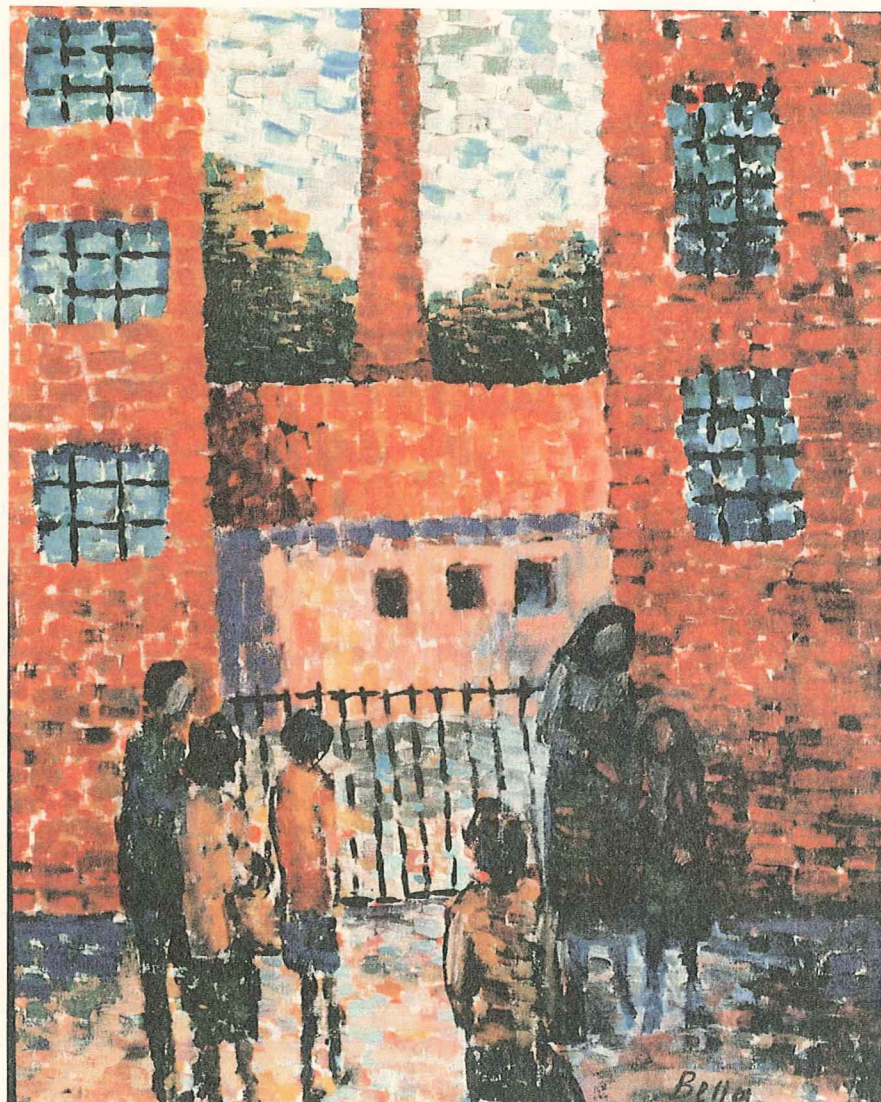
Endrődi Bella János
DÉR SZÁLLTA MEG

Vesek és pajzok,
festmények

Backnang, (Németország) 2004. 8. 23.

Bella János (színházi festő)

Börnyár előtt, a hatvanas évek elején (60x80)

Leonardó

Vödör vizet vett a Mester
s fröcskölmi kezdte a falat,
tétova, majd gyors kerekkel
s figyelt ábrákat ezalatt...

Formájában már kész a kép!
látja a jól felkészült szem,
csak a tartalom titok még,
amit most megfejtenei kell...

S az ősz Mester a földre lever,
figyeli soká a képet...
nem hall, nem lát mást, csak ezzel
fogalkozik = belemélyedt!

S miként a virág felvirul,
szívet bont érzés, értelem...
tánálva épít a másikatül,
míg nem a tartalom itt terem =

Csatakép! - mondja ijjongva...
tülekedő lovak s emberet!
Ennél még feszül az ija,
az már a földön lempereg!

Meghalnak a lovak is!... amilyen...
ez bukdácsol, az már kinyúlt...
csatakép ez a javából!
de ez is, mint minden elmúlt...

- Alkonyi köd veszi kiatalmába
az elesendesült harteret...
elsünnel az ábrák is sorjába,
a lovak is az emberet...

Szárad a fal. Oda a kép,
de a Mester ilve marad
és nézi a képet a helyét
soká még, az üres falat.

* (1998 Sept. 7.)

Megálltal, mert megérkeztél (100x80)

A német föld

Ez a föld, nem az én földem,
de lehetek itt ha akarok.
Noha a nyelvet jól megértem,
ő a nyelvemen csak dadog.

Fel is adja nem sokára
rövid próbálkozás után.
Belátja = nem az ő vára,
csak veszthet e csatán!

Mégis, enni ad s megveti,
munkám után az ágyam.
A magyarokat szereti,
így látom, általában...

Tudja, hogy rá vagyok szorítva
de ő ezt nem érezteti...

Ha fejem vállára borítva,
kicsordítva könnye is neki!

* (1986 Júl. 20)

Itt volt a közelben

Nem mentem háborúba,
az jött el mihozánk,
csak így látogatóba
s félelmet nekünk szánt!

Talán nem is volt szörnyű
annak minden napja,
de mennyi emberi mű,
maradt el miatta!

Mennyi mosoly, szeretet,
mennyi édes álom,
létre nem is jöhetett
akkor a világon!

Nem mentem háborúba,
az jött el mihozánk!
A mi gyerekkorunkban
a társulót pofozták!

ámde milyen semmiség
volt ez, azzal szemben,
hogy reánk szakadt az ég!
s itt volt a közelben!

* (1995 Okt 20.)

Bella János „Légiriadó 44ben” (100x70)

Bella J. „Diotima” (40x30cm)

Szállj alá szép Nap
(forchítás)

F. Hölderlin

Szállj alá szép Nap, redő csaf' kedvessé'
Figyeltél, nem ismeret téged, te szent,
Mivel trónnyedén is csendesen
Keltél fel a veszőlök fölött.

Nekem nyájasan szállsz fel salá, ó Fény!
Felismerlek, Fenséges! mert isteni
Csendet becsülni tanultam én
Hol Diotima elmém gyógyítja.

Ó, te égi követ! mint hallgatóztam
Utánad Diotima! Kedves! miként
Nézett általad e szem arany
Napokon ragyogón köszönve fel.

Források élendebben zúgtak s szeretve
Leheltek sötét föld szirmai felém
S mosolyogva ezüst felleők felett
Aldást liintve hajolt le az Éter.

* (1991 Ápr. 7.)

Szüleim emlékére

Ki kérdeste, hogy felkészülve
Tavasza, Téle varjtok - e?
s ti mentetek megfeszülve
évekből ki, évekre be!

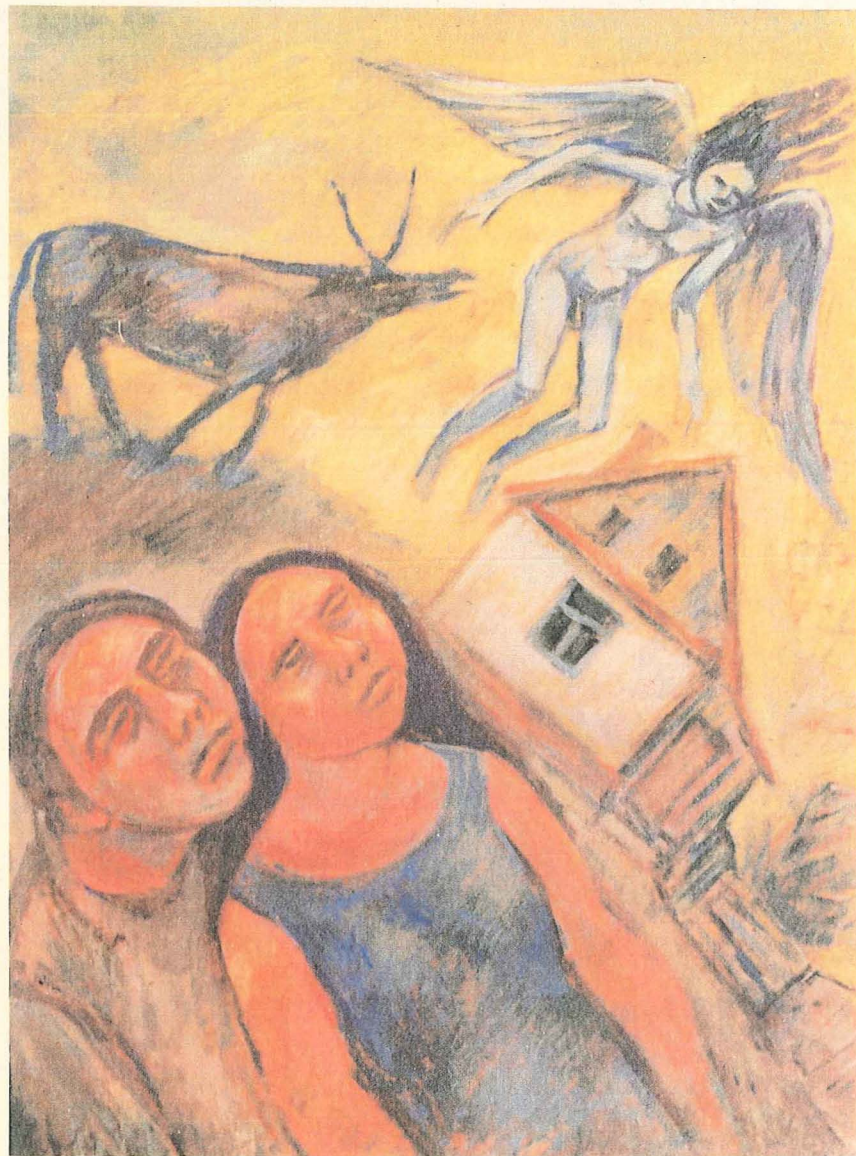
Ki kérdeste, hogy felkészülve
világégre varjtok - e?
s ti mentetek vízbe és tűzbe!
Így telt el az élet fele!

És a másik fele kevés volt.
Kihaverni a sebeket!
de pusztalótnak is tudott
örülni tiszta szívetek!

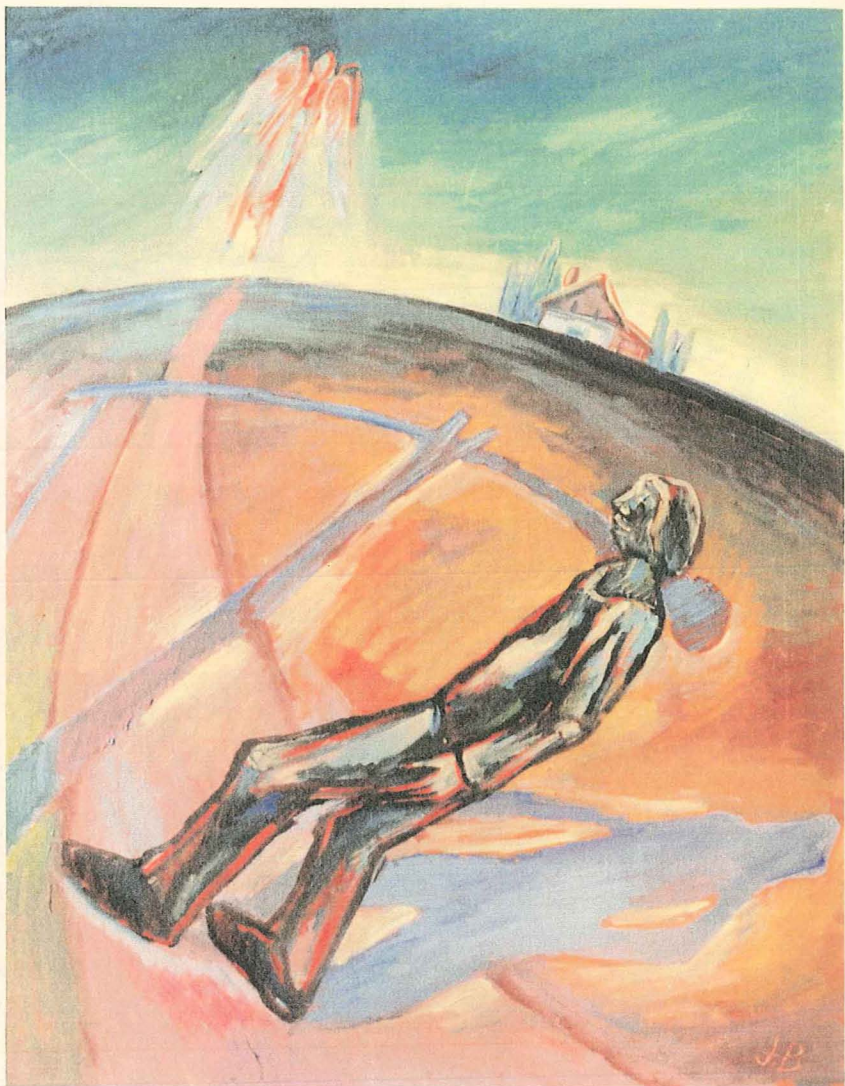
A gyermekáldás, mint henyer,
Istennek ajándéka volt!
Ehhez, úgy hiszem, égi bér
bőkezűen járhat ott!

*

-8- (1998. xii. 21.)

Bella J. „Emlékezés a szülői házra” (100x80)

Bella János "Angyalmezsgyén" (100x80)

A világra ment ifjú

És világra ment az ifjú,
telve vágygal, reménnyel
és kezdetnek már az is jó,
nem tépik a vadak szájjal.

És kezdetnek már az is jó =
trágyát italt s eledelt,
jut párna és takaró,
ha a munkanap eltelt.

Napok, hónapok és évek,
s évtizedek is telnek!
S küzdelmekkel teli éltet
köszönhet az Istennek!

Binja bár, de belevenül
a nem szünő küzdelembe
s mikor hazatér végül,
nem lesz aki ismerje!

*

(1957 Jan. 4.)

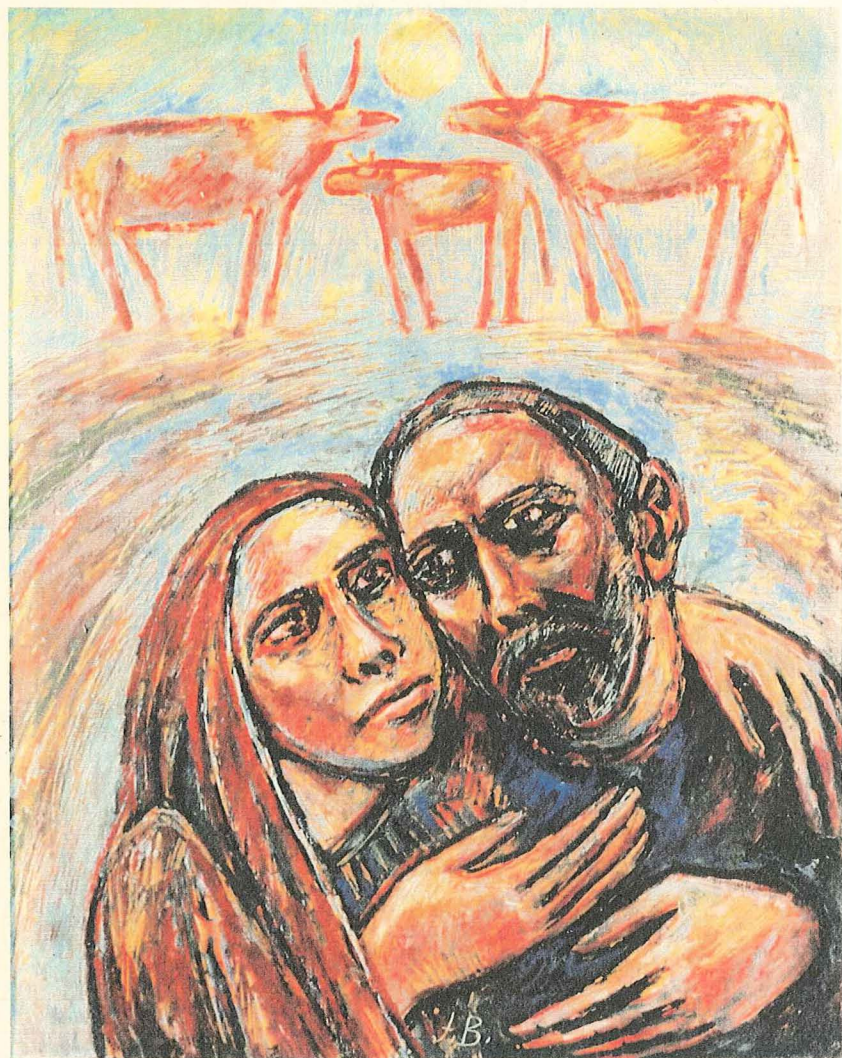
Eként akarta az Irdó!

Anyja szőlőpáló volt, apja ács,
ő maga jászolban született.
Eként akarta az Irdó,
mit a Proféta papírra vetett!

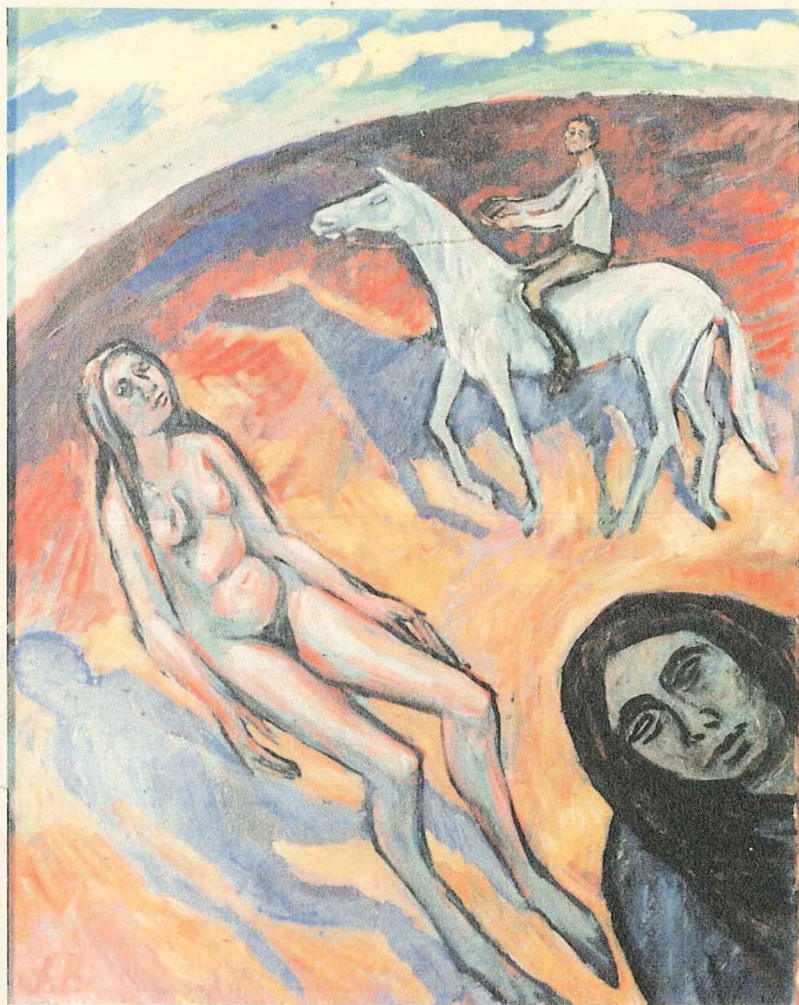
Éjszakai hideg istálló,
nem gyenge hiszednek való!
Még szerencse, hogy néhány barom
között akadt meleg alom,
s meleg lehetet is közben,
hogy már az állatoknak dőltek
a jószülők is! csak ezekben
találhattak segítőköt!

Az emberek az ajtóikat
előttük meg nem nyitották!
Mária vitte gúnyja alatt
dideregve, Ég s föld Urát!

* (1987 XII. 23.)

Bella János „Emberpár barmokkal” (100x80)

Bella János „A vak lány álma” (100x80)

Tüzet rakott

Ami virágnak és fáknak
nyilni parancsot adott,
és az énekes madárnak
úgyisintén torkába hangot...

mi illatra, édeségre
kényszeríti a virágot
s minden élőlényt szépségre
Tavasz idején varázsolt...

ugyanaz a nagy Természet
költögetett halkán téged,
hogy neked is legyen részed
abból, ami jelent Éltet!

Előbb halkán költögetett,
majd mindegyre erősebben
és püfölvé kényszerített =
tüzet rakott a szivedben!

*
(1988 Jún. 74.)

Olyan, mintha lett volna az tegnap

Ki áll szóba már a vén emberrel,
miután a fogja s haja kihull?
Igen az óshapiracon sem kel el,
s lesz mindegyre vénebb már ezentúl!

Noha ő még szerelmes a Holdba,
és kedvére van a szép Kikelet!
Olykor kívánja, hogy húsz éves volna!
de egy évvel sem lehet kevesebb!

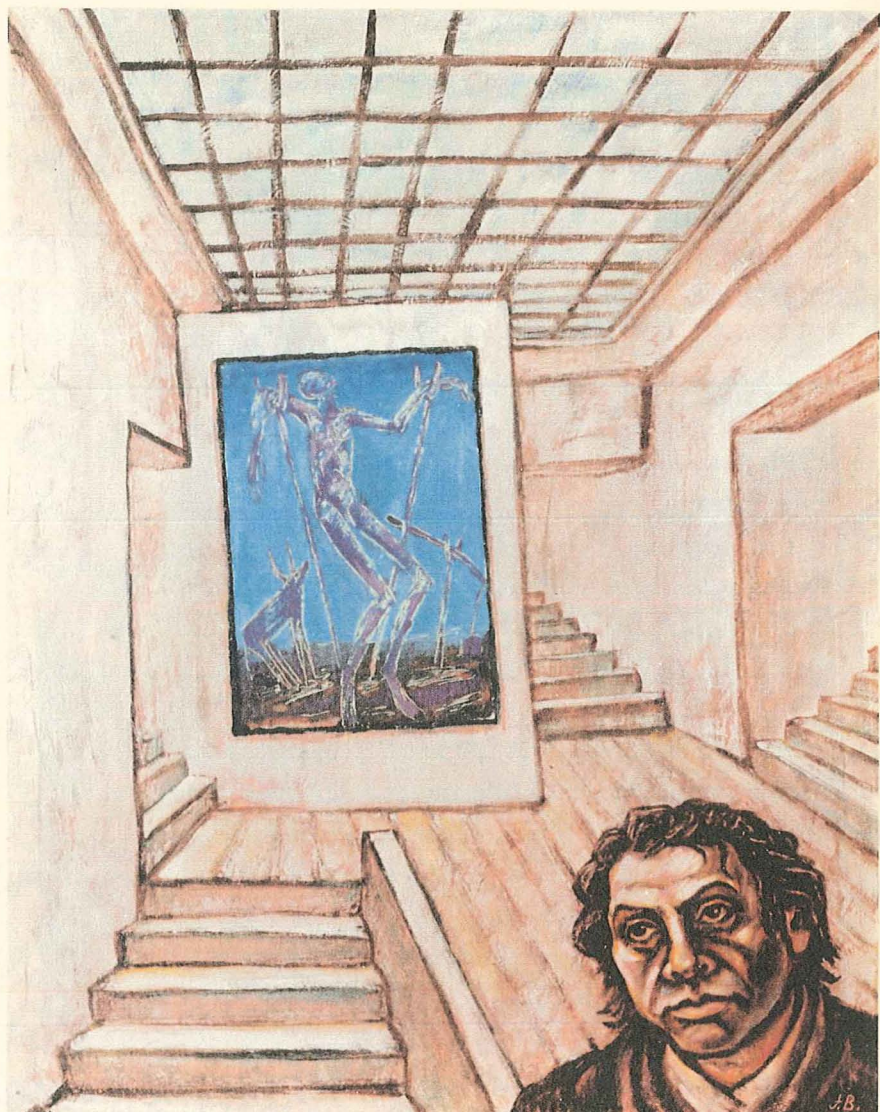
Emlékszik jól az ifjúságára =
olyan, mintha lett volna az tegnap!
Áll még annak tornyos büszke vára,
csak hi lakata, legtöbbje már porlad!

Hollók ülnek romos ablakába
és környékét felverte a garz!
Gondolatban néha arra járva,
maga is így szól: Nem lehet igaz!

-16-^{*} (2002. 11. 10.)

Bella J. "Találkozás a gémeskútznál" (1900x80)

Bella János „Különös Műcsarnok” (100x80)

E miatt sírdogálok

Hát elvettek tőletek mindent!
Szépnyelvenél szépnyelven
vagytok ti a földön itt lent!
az égben is azok lestek!

Nem volt még rendszer a földön
amí ennyi kárt tett volna!
A lelkeknek volt az börtön =
szálljanak végül pokolra!

A testnek is volt csak börtön
az a rendszer, amelyikben
még az is tönkrement rögtön,
aki volt csak közeliben!

Elvettek tőletek mindent =
Hitet, Reményt, Szeretetet!
Utáljátok még az Istent!
tanítgatták ezt veletek!

Becsület, Tisztesség, Jószág
és Szépség így lett idegen!
Maradt a koszos valóság
s valami furcsa félelem!

Így álltok hát megesonkítva
tanyák helyén, falvár helyén,
hol magasra tör a dudva!

E miatt sírdogálok én...

* (1997 Ápr. 25.)

Földi és égi anyáim

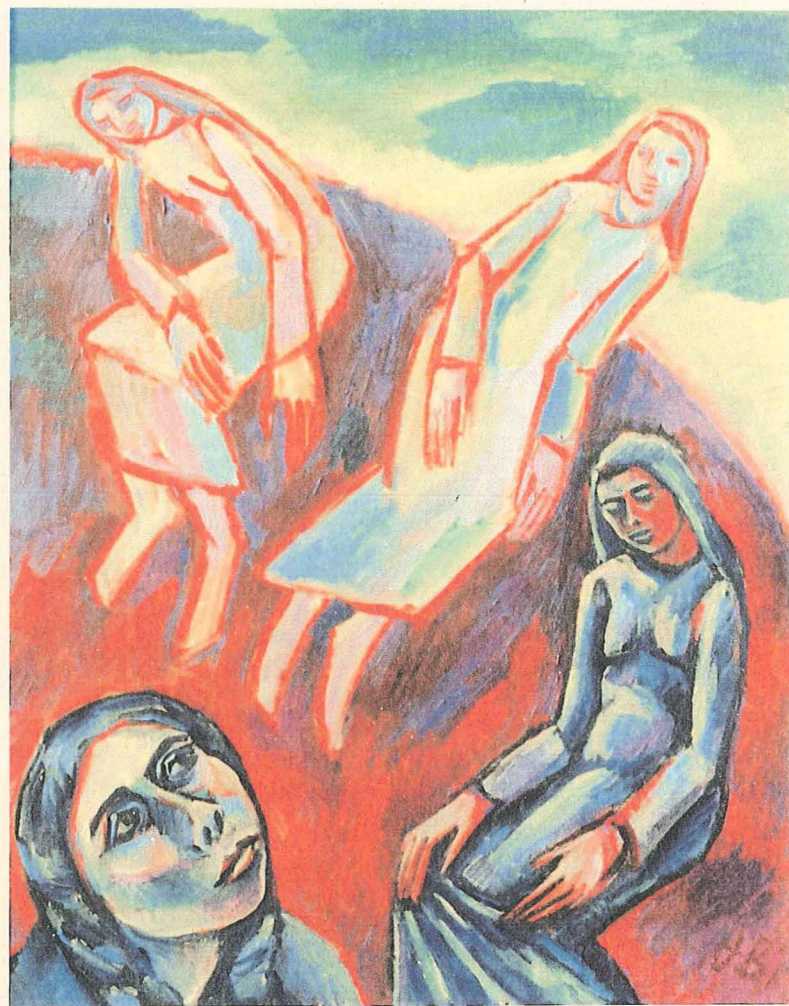
Nagyanyáim csak az Égből
láthattak, ha láttak engem.
Nem kevés csodával ér föl,
hogy én mégis rájuk leltem.

Édesanyám s bérma anyám
velem éltek itt a földön,
kaptak ők azoktól talán
némi vonásokat kölcsön.

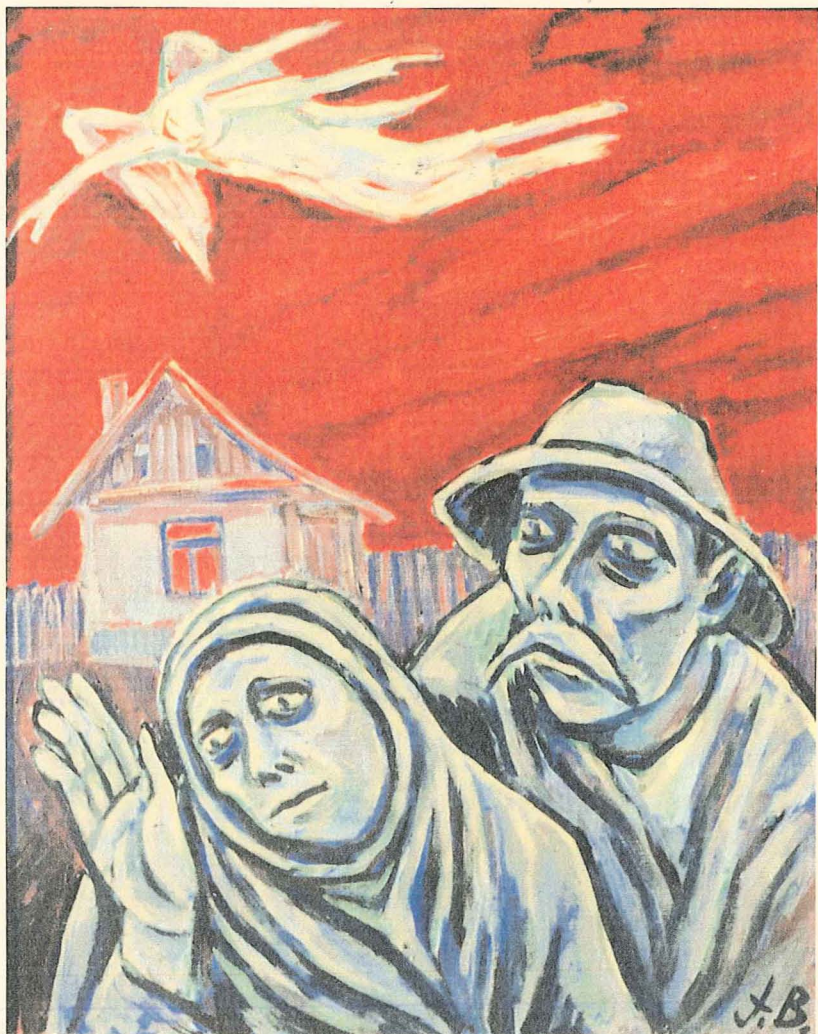
Most, hogy édesanyám is már
elment az élők sorából,
lelke oly gyakran ideszáll
csillagoknak távolából.

Viktóriák! jó anyáim
voltatok és vagtok nékem!
Endrőd falujának utcáin
sétáltatok mind a négyen.

x
(1996 Ápr. 20.)

Bella János, "Anyáim, Viktóriák" (100x80 cm)

Bella János "Hazajáró lelkek" (100 x 80 cm)

Szülőkével és szülők nélkül

Ha a gyermeket ités éri,
már is az anyjához rohan.
A fájdalmat nála nem érzi
olyan borzalmasan.

Anyja ölben, apa közelben
az öröm is lassan visszatér
Nem is kell szólni, szebben
a szem simogatása beszél!

Milyen szépny az az ember
kit anyja s apja elhagyta,
S akit a Sorsa egyre ver,
duplán szenved az istenadta!

-Érted-e, miről beszélek?
arról, hogy Gondviselés nélkül
az ember nem is létezhet,
maga kevésnek bizonyul, végül!

* (2003 okt.)

Hazát kap

Az isteniülés szent pillanatában,
(gyakran érzem, létezik ilyen!)
az ember akkor még inkább hozzátlan-
nem vigasztalhatja semmi sem!

Minden, mi körülveszi: tisztátlan,
közönséges, semmire való!
Hátrahagyni ezeket hamarjában!
-gondolja - csupán volna jó!

De megbántani senkit nem akar,
iggy hát tűr... de szinte lehetetlen
elviselni azt, mi oly hamar
lett számára nagyon idegen!

Lélekben már nem idevalósi,
a szavak is értelmetlenek...
Körülveszik immár őt az ősi
de nagyon is ismerős szellemek...

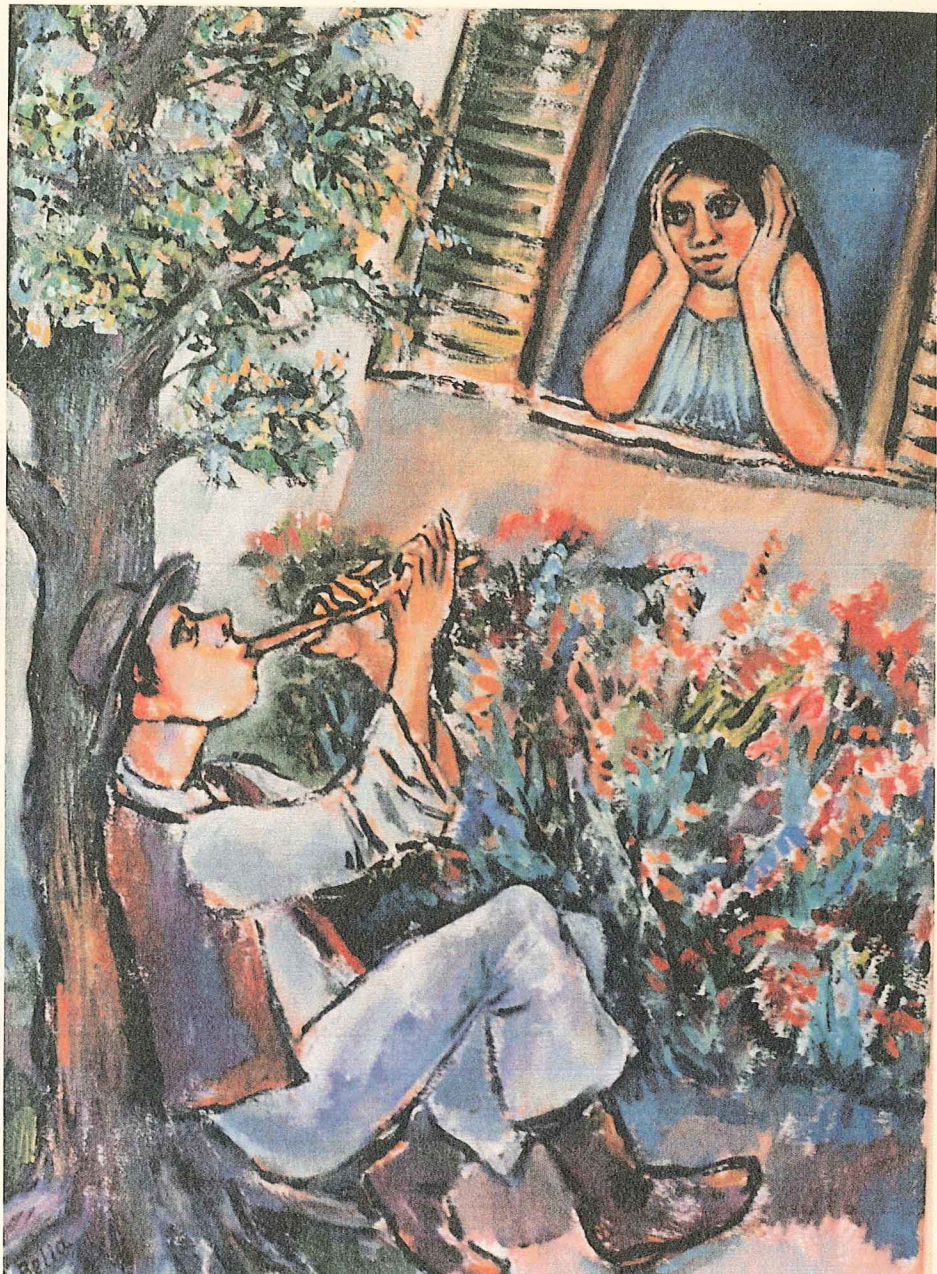
ők emelik őt fel felekezéről,
visszafeszkerül egyre magasabbra!
de már saját szárnyaival ér föl
a számára kijelölt égi-lakba!

Hazát kap, az oly régen hozzátlan!
egészséget a meggyötört beteg!
Hinni kéne a feltámadásban,
lejtőrékény, gyarló emberek!

-24- * (1997 Szept. 5.)

Bella János "Lebegők" (100 x 80 cm)

Bella János "Szendre báró lánya" (Ballada) (1900)

Szendre báró lánya (Parafrazis)

Szendre báró lánya
egy töprengés napjába:
Unalmas itt ez az élet,
vigye el a kánya!

Üzent a bojtárnak:
"Holdtöltekor sárcsár!"
S netemter, aznap Este
a széles határnak!

Szendre báró várja,
de nem jön a lánya...
Elváltatott harmadnapon
a juhásztanyára =

"Juhászom, juhászom!
Láttad e a lányom?"

"Három napja, báró uram,
oda a bojtárom!"

"Megláról ő esett!"
El sem tellik egy hét,
a csendőrok vasröve
kísérik a lefényt!

- Szépemy juhász bojtár,
a kötélen lóg már...
fújja a szél göndör haját...
Virágos az oltár!

*

(1938)

Megint Október

Megint Október, hányadszor
emlékeztet a hulló levél
ama őszi napokra, mikor
vére levél hullt s levélre vér!

Emlékeztet, de ki érti ezt?
Halad az ember az útján!
Nem okúl, új hibákba kezd
s új vérhullatásba retán?

Pedig vannak intő jelek,
mint most is, a hulló levél...
mely tüdődik és lepereg
s az enyészet ölébe tér...

Hát lenne minden törvényszerű,
mit másítani nem lehet?
Legjobb, ha szóba se kerül,
mi jelent nehézségeket?

Legjobb át lépni az ávaron,
vagy útbanállót, elhatorni!
nem foglalkozni akarón
azzal, ami elnyűtt holmi!

Élni, élvezni, kihasználni
amit a világ csak adhat,
s ha nem ad, el kell zabálni,
akkor is ha nagy ára lesz annak!

Igy határoz a mai ember
és csőre tölti fegyverét,
és aki elé állni mer,
az csupán maga ellen vet!

- Megint Október! a lombok
sárgulnak és leperegnek!
- Hasonlók mindig a gondok
amik jönnek s amik mennek!

* (2002 Okt.)

Időn is túl

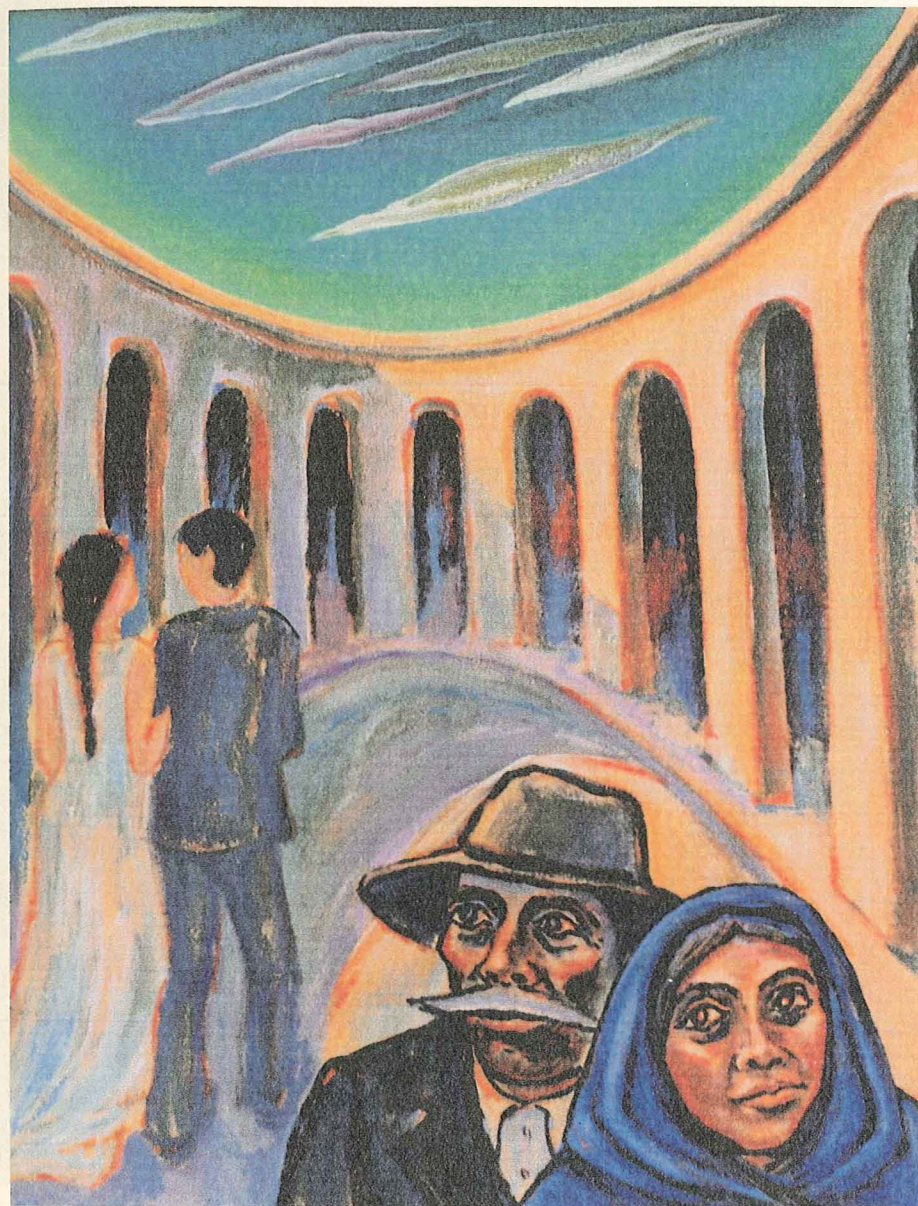
Aki lát, az megtaníllat nézni
és aki már figyelni is tud,
az látsát meg tudja tetézni,
ami által élményhez is jut!

Átéli azt is beleéli abba
mapát, mit így módon megfigyel:
oly annyira, hogy benne megmarad a
kép arról is, mi messzire ível!

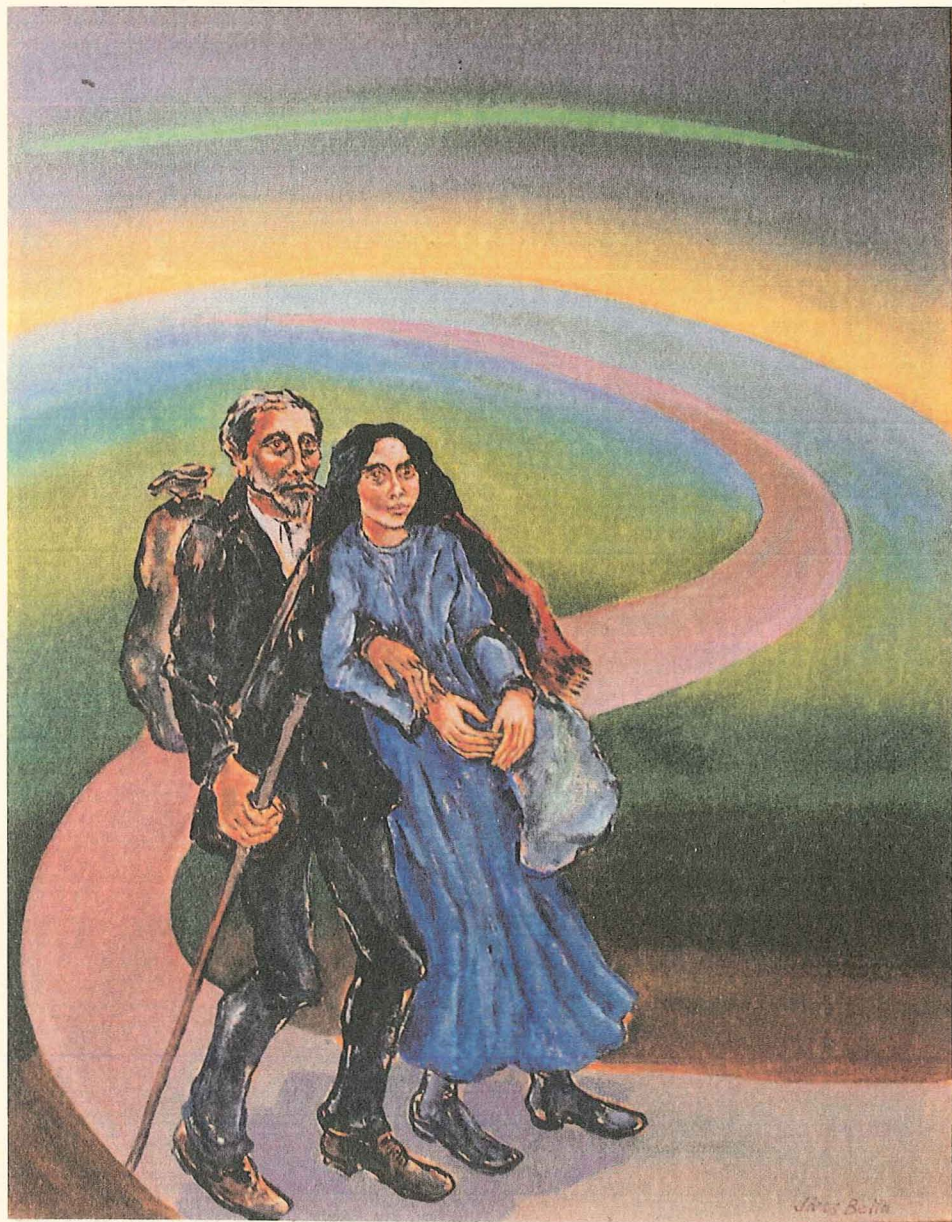
Táncok és személynél, hívásra
szeme előtt ott teremnek,
oly élesen egyre, mára,
amígennél sosem lehetek!

mert az Idő leszűrte azokat,
megörizve azok lényegét!
Benzónrben eként maradnak
időn is túl, életben még!

* (1997. V. 15.)

Bella János "Atriumi jelenés" (100 x 80 cm)

Bella János „Hajléktalanok, Mária + József” (1908)

Útban a zöld

Hát most már bärmi is legyen,
a Jávaz feltartthatatlan.
Elovadt a hó a hegyen,
árad a völgyhatatlan.

Noha még vissza-visszatérhet,
nem várt vendégként a Tél...
de nem kap itt menedéket,
szállást is csak egyseknél...

ost is csak egy éjszakára,
mint amolyan átutazó...
és ha hoz is még, nemsokára,
ott is elolvad a hó.

Jaj van ez... kinek idelje
már amiggy is lassan lejár,
annak bizony nincs itt helye,
a rúdja is kifelé jár!

Lehet, hogy ezen felbőszül,
mint zsarnok, ha trónja inog,
és a haragja bosszút szül
s kegyetlenkedni fog itt-ott!

ám az már tartós nem lehet
mert ébredőben van a föld
és langyossá válnak a szelek
és útban van ide már a zöld!

* (2002. 11. 20.)

Ki vagyok én ?

Kezdetben mint egy kis állat
léteztem és reagáltam.
Sirtam, ha valami bántott
S mikor nem, örömsre váltam.
Míg egy napon, jöt és szépet
tenni én is megtanultam
S ez utánabántalmak végett
nem sirtam, csak szomorodtam.

A Természet lui ölében
én segítő társra leltem,
Sokat jelentett ez nekem =
nélküle már nem lehettem!

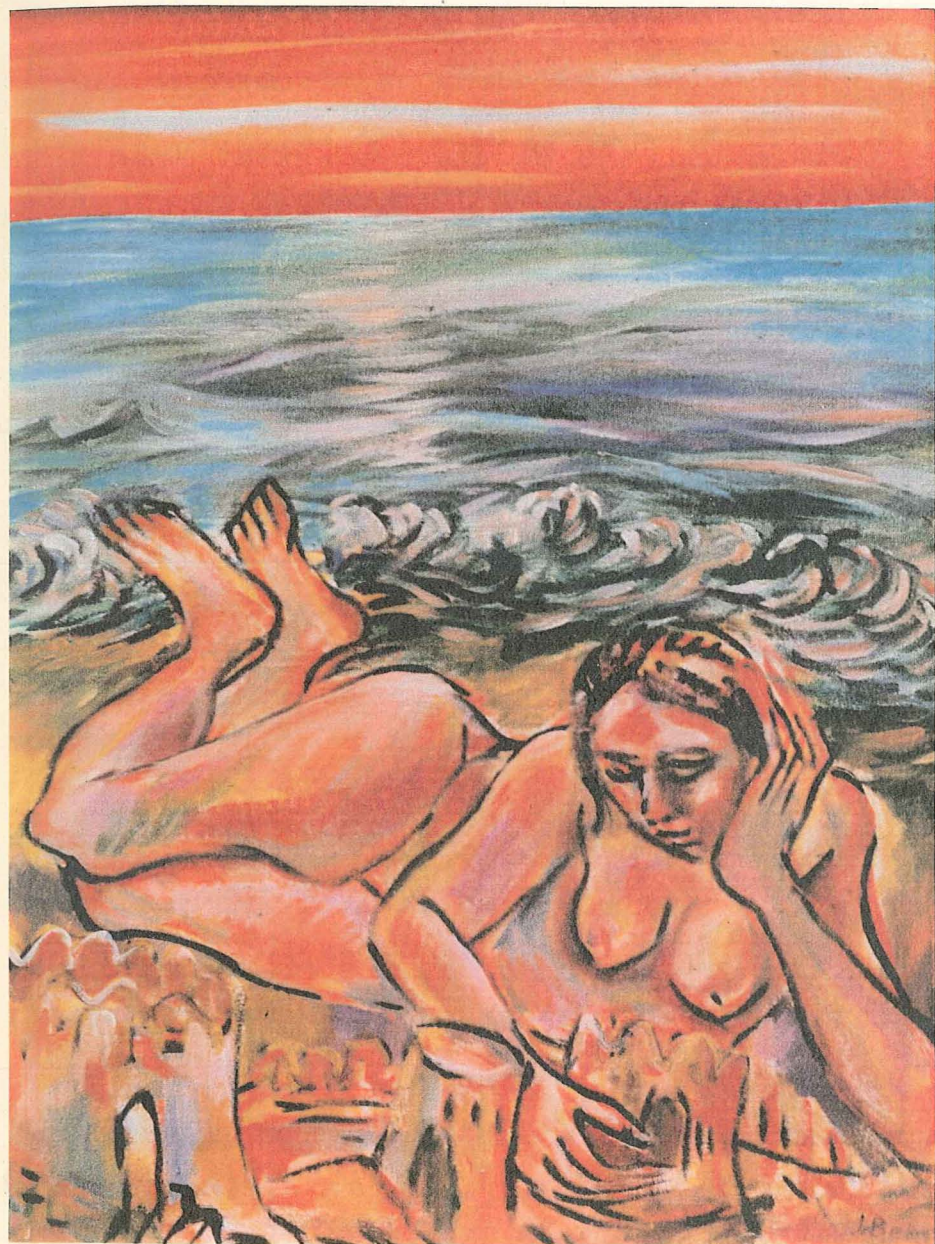
Rátaláltam testem s lelkem
tápszerére, gyógyszerére...
Teremtöm, ha el kell mennem,
Szeretve von felémre!

Az életben te is ennyit
köteles vagy megtanulni =
csinálj magadból valamit
még mielőtt el kell műlni!

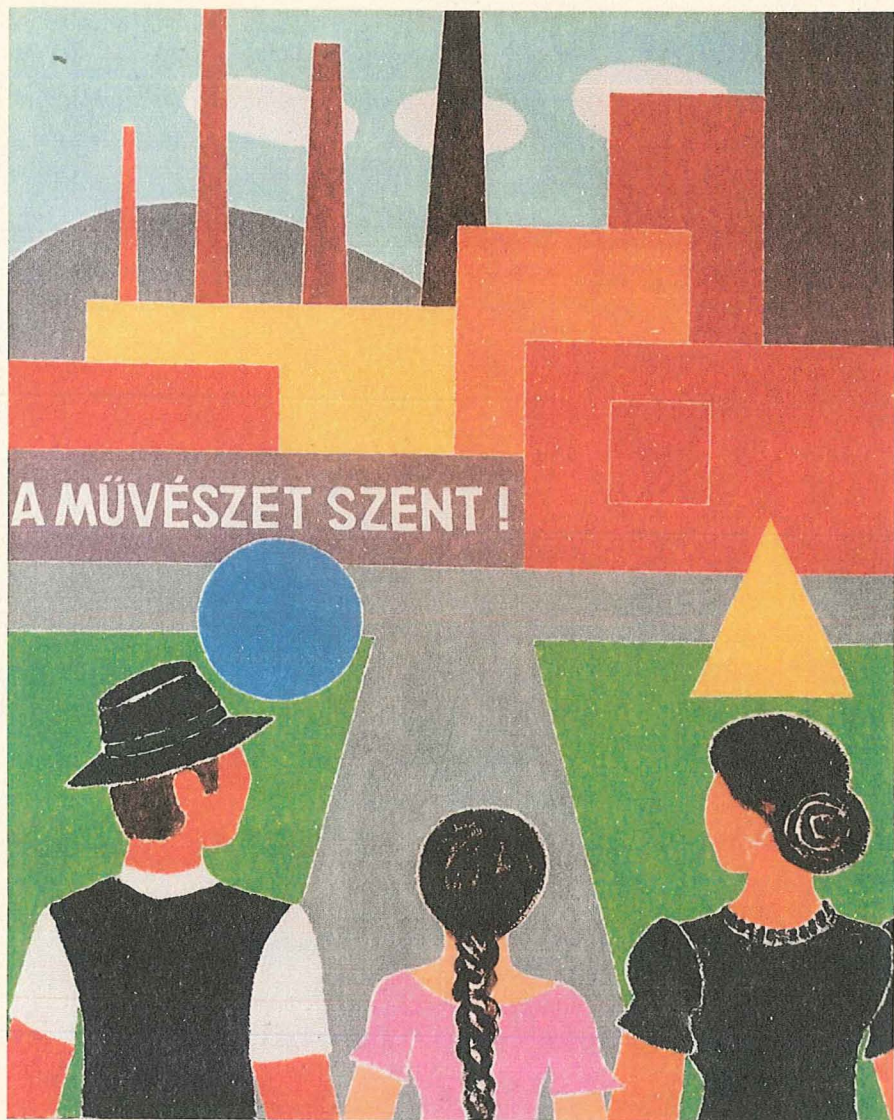
Egy életed van a földön
és az ne legyen hiába!

Tedd a dolgod, már is rögtön,
ne menjen egy perc se hiába!

* (1996 szept. 27.)

Bella János „Nő a strandon” (100 x 80 cm)

Bella János "Vidékiek városon" (plakát 100x80)

Vers, kép, zene

Hej, már régen nem írtam
levelet s verseket.
Elkerültek a szavak
azt, aki festéget.

Az aki festéket
festes vászonra ken,
valós és álomképet
nem nyelv-honában lel.

Vers s festmény létrejött
külömböző úton
történik, de mindkettőre
egy út visz, jól tudom!

Sőt a zenéhez is
egyazon út vezet!
Utóneve = Valóság
és elő = Képzelet!

*

(2003 okt.)

Lenni minden

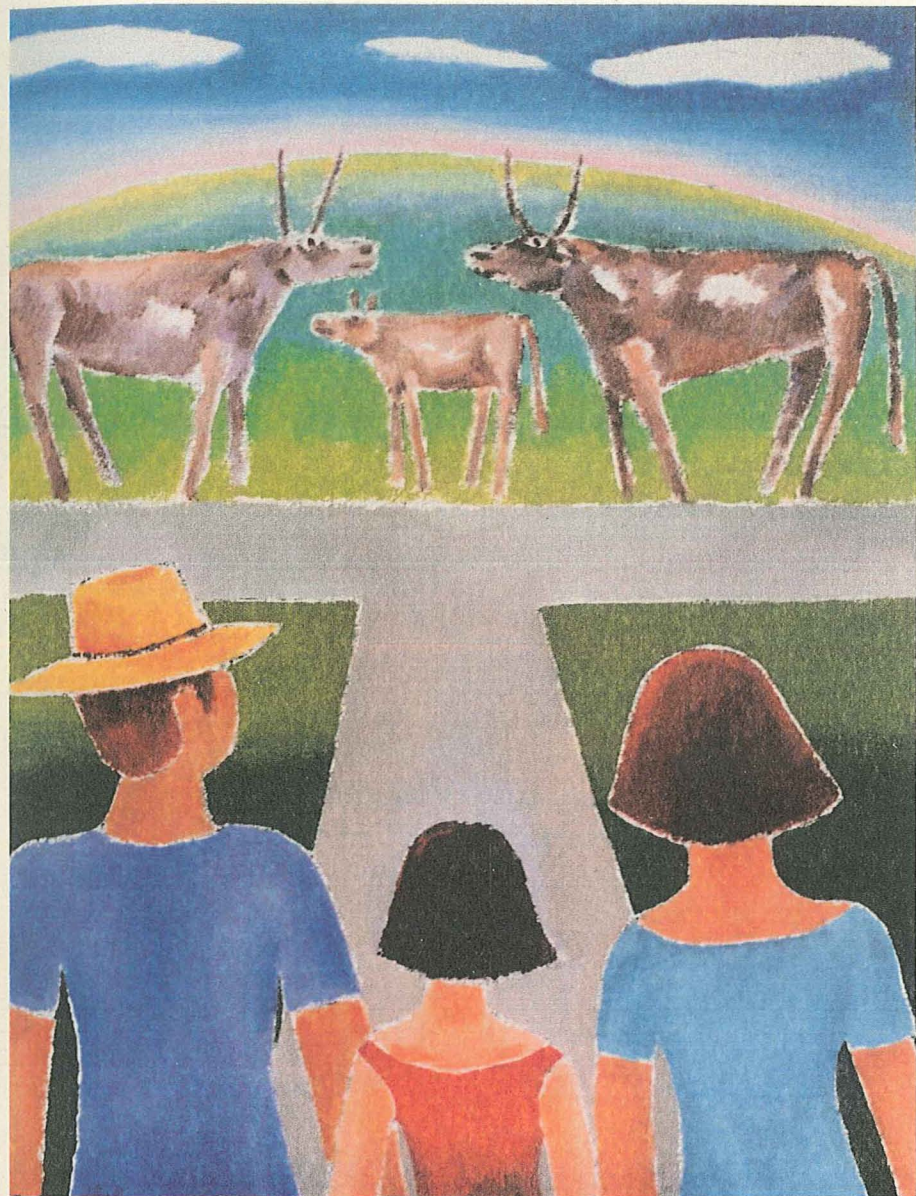
Lenni polgára egy országnak
és lenni világpolgár, sőt
lenni, mi ezen is túlrad,
legyőzve teret és időt =

lenni kortársa minden kornak,
ismerője a fáraónak,
kómája őstör emberének,
kik a barlangba hazatérnek...

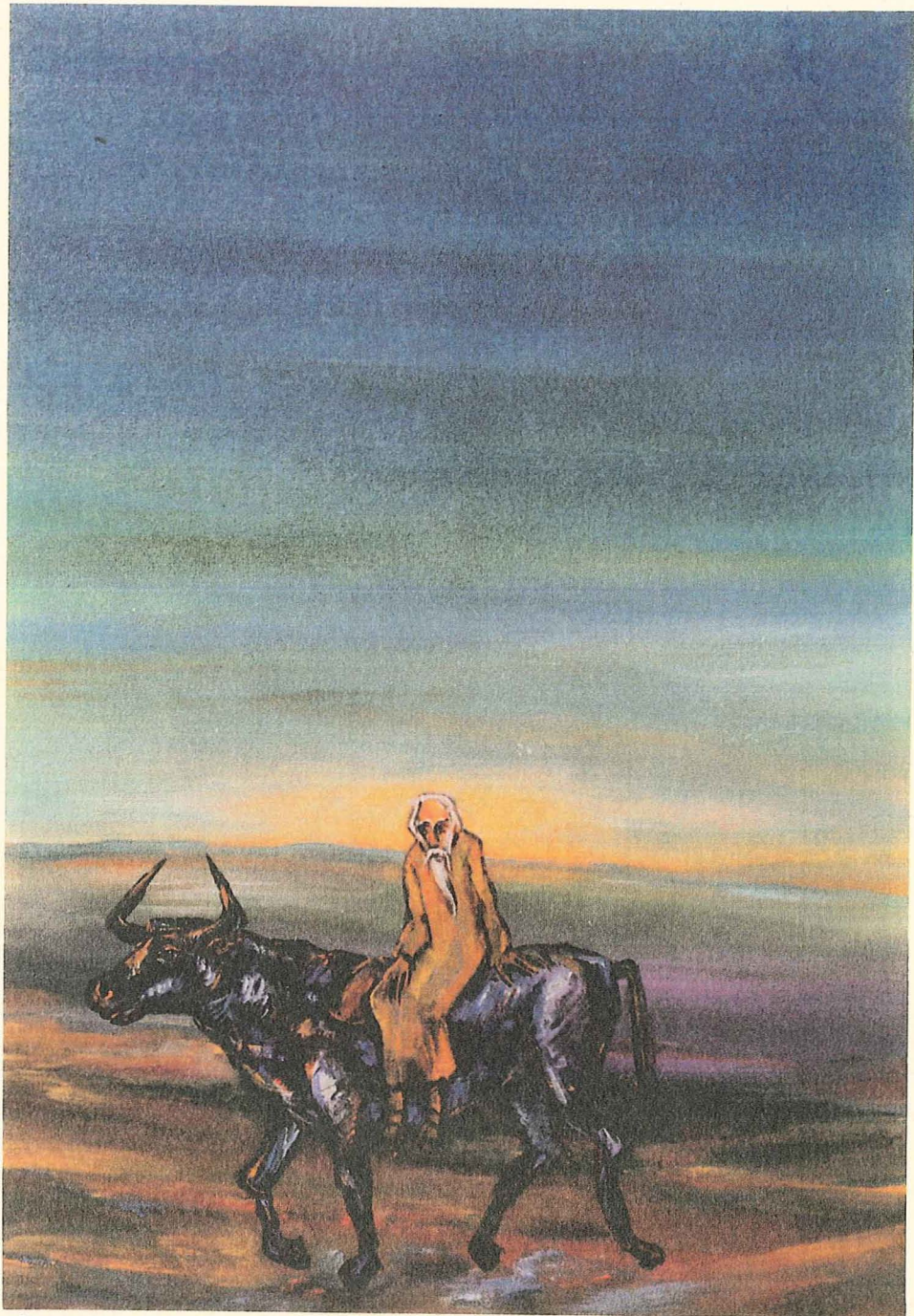
S lenni talán ennél is több =
állat és növénygel rokon!
Élni fák és kövek között
pusztán és vízpartokon...

és végül egy lenni a földdel,
amiből Isten alkotott!
Elhagyni a dötet örömmel
ha vár az örökélet amott!

* (1997 III. 25.)

Bella János „Városiak vidéken” (plakát 100x80)

Bella János "Laotse" (120 x 80 cm)

Legenda, a Taoteking könyv létrejöttéről
Laotse-nál az Emigrációba vitéz utján/B. Brecht
(fordítás)

Amint letven lett is beteges lett,
a tanító pihenésre vágyott.
Mert a Honban a Jóság is egyre betegesebb
és erőre kaptat minden gonoszságok,
ő cipőfüzéshez látott.

És beparolta, ami neki kellett.
Keményet. De összejött elég sor.
Ligz a pipát, mit este nyitva elvett
s a könyvet, amit mindig olvasott...
Szeméértére keményet is varott.

Örült a völgz néz megegyez... selfelede
amint utja a hegyekbe vezetett...
Őhoz a friss füvet vígan eszegette
menetközében, míg vitte az öreget...
A gyorsasággal ő elgedett.

Nepzedik nap sziklák közt kellett menni
mikor utját egy vámos állta el =
"Vámolandó drágaságok?" - "Semmi!"
az ökörhajtó fiú szölt: "a tanítást látta el!
igy ez mindenre megfelel.

De a férfi egy derűs fordulatban
kérdezte = "És rájött valamire?"
A fiú szölt: "hogy a pulva víz, a mozdulatban
idővel a követ győzi le!
a kemény alulmarad! - érted-e?"

(részlet) (1980)

Hogymár együtt

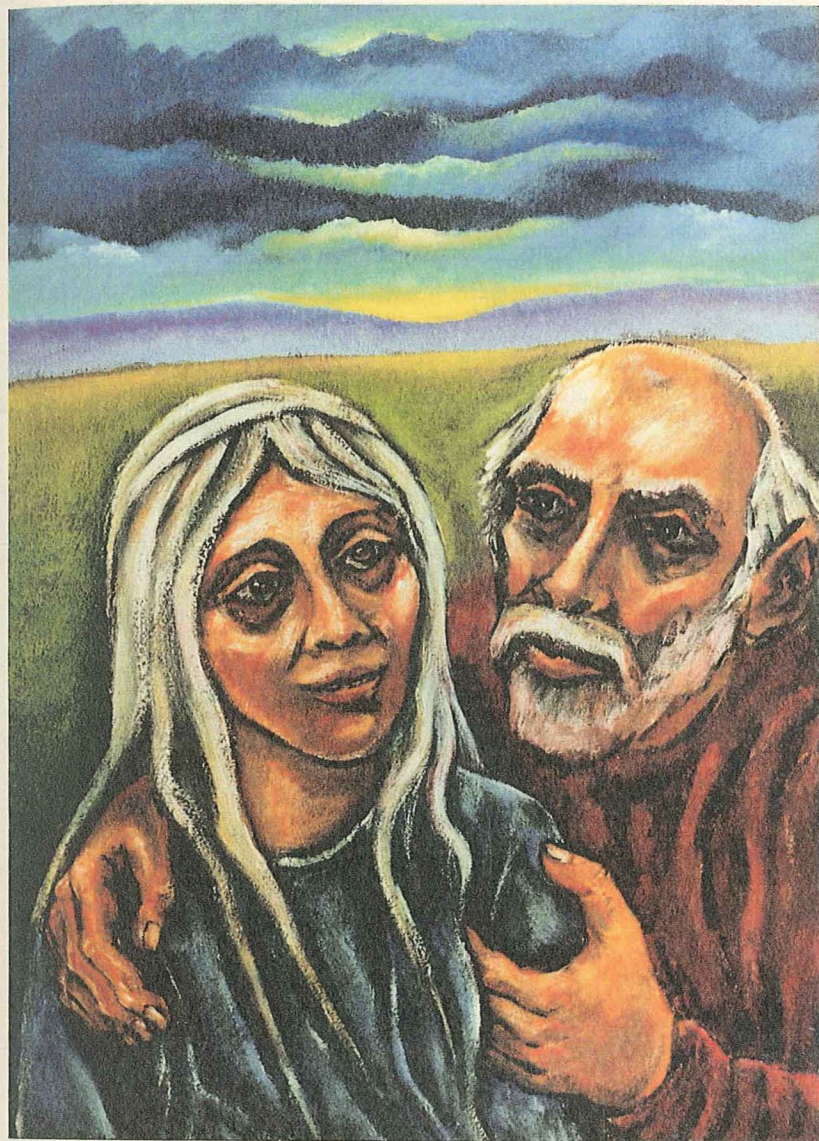
Találkozást, mi még nem beszélünk,
találkoztunk mégis, amikor
a Napkorong leáldozni készült
és sziporkázott a hegytetőn!

Oda vitt fel mindkettőnknek útja =
egyik Észak, másik Dél felől...
mert elviselni egyikünk sem tudta
a közelgő Alkonyt egyedül.

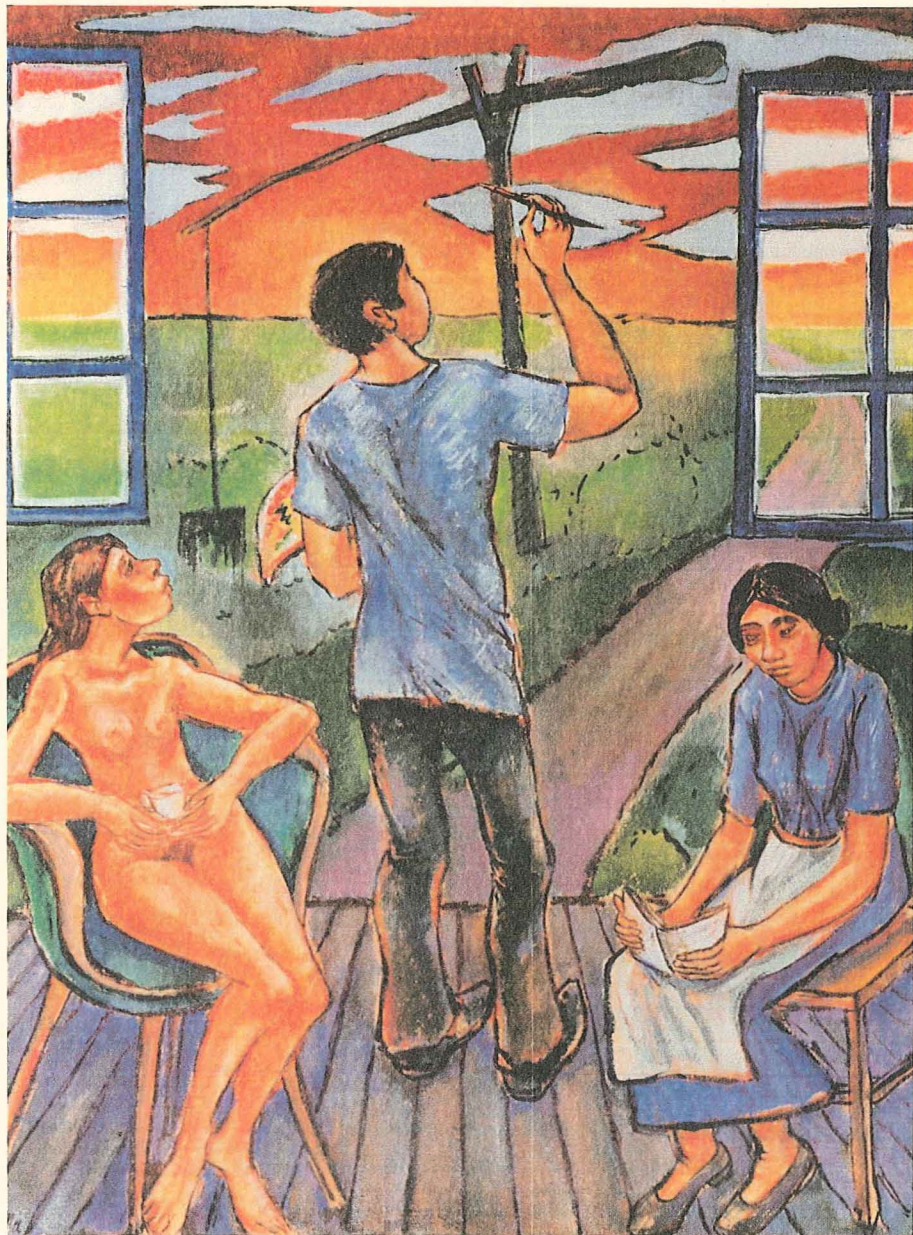
Noha nem tudta egyikünk se azt még,
hogy e vonzódásnak neve: Szeretlem!
Bennünk csak a Hold és csillagos Ég
látta lett urra a sejtelem!

Mert az Est, már olyan vonzalmat szült
amit egybefont az Éjszaka,
és két lélek titokban felkészült,
arra, hogy együtt menjenek haza!

* (1995 Jul. 31.)

Bella János "Biblicai pár" (80x50cm)

Bella Lajos „Le is út, fel is út” (100x80cm)

Ott van a lakom

Nem volt nap, hogy ne lettem volna költő!
Az vagyok, mióta tudom eszemet!
A szavaknak költővé kelte
sardzsereje lehetett!

Ami akkor szájamba tett anyám,
az nekem a lelke mélyéig hatolt!
és ott maradt a tudatomnál alján
és ma is ott palotát rakott!

Ott van nekem most is a lakom!
Mit nekem, hogy diszidens vagyok!
Fölöttem, ha nézel az ablakon,
honi Nap, Hold s csillagos Ég ragyog!

* (1957. Júl. 12.)

Mindenet rokona

Ha felsorolnám erényeid,
tudom, sorolni lenne mit!
de azt is tudom, leinteniél =
„Nincs neved jobb dolgod ennél?”

Bizony, még a nevedet sem
engedted, hogy megemlítsem,
mondván, hogy olyan sok nevet
felsorolni úgy sem lehet!

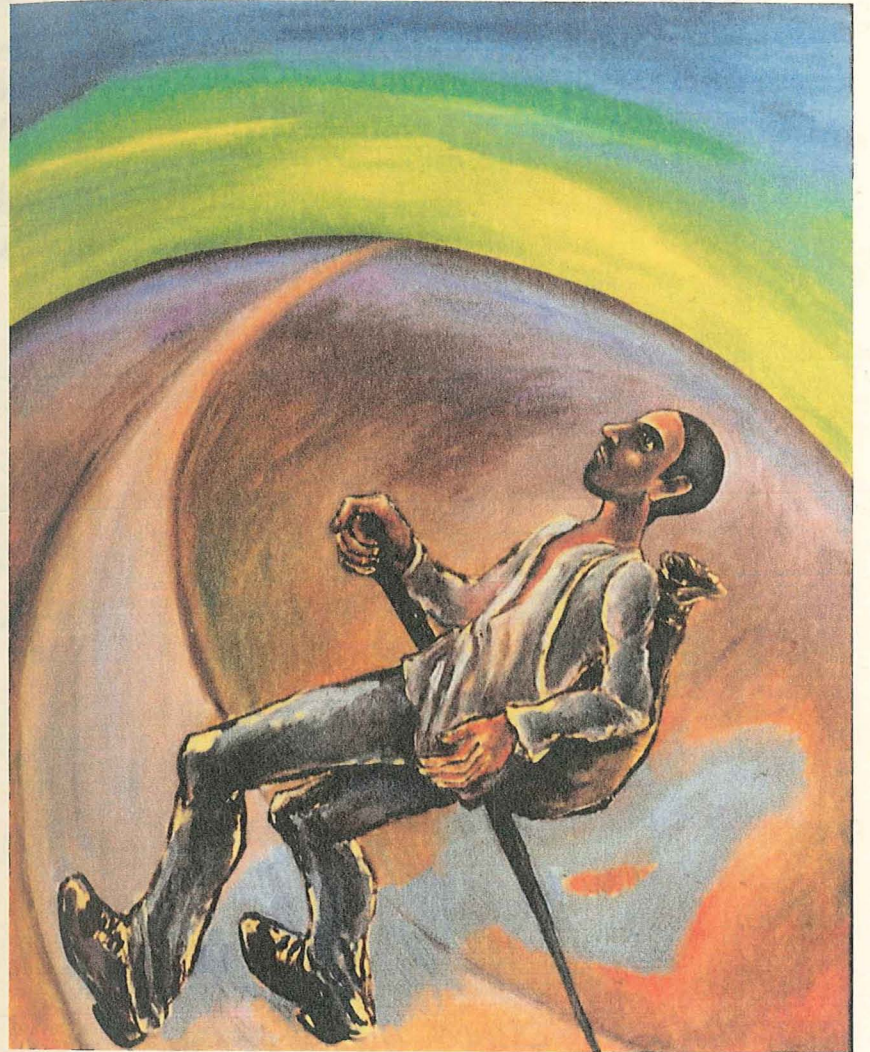
Voltál felföld, híd és patarok,
voltál Kelet, Ősz, Nyár és Tél!
mert mindenhez mérted magad,
az voltál, mit megszerettél!

Így mindenet rokona voltál,
mert mindenhez volt közeid, neved =
ha egy kavicsot kézbe fogtál,
benned volt a lélekzeted!

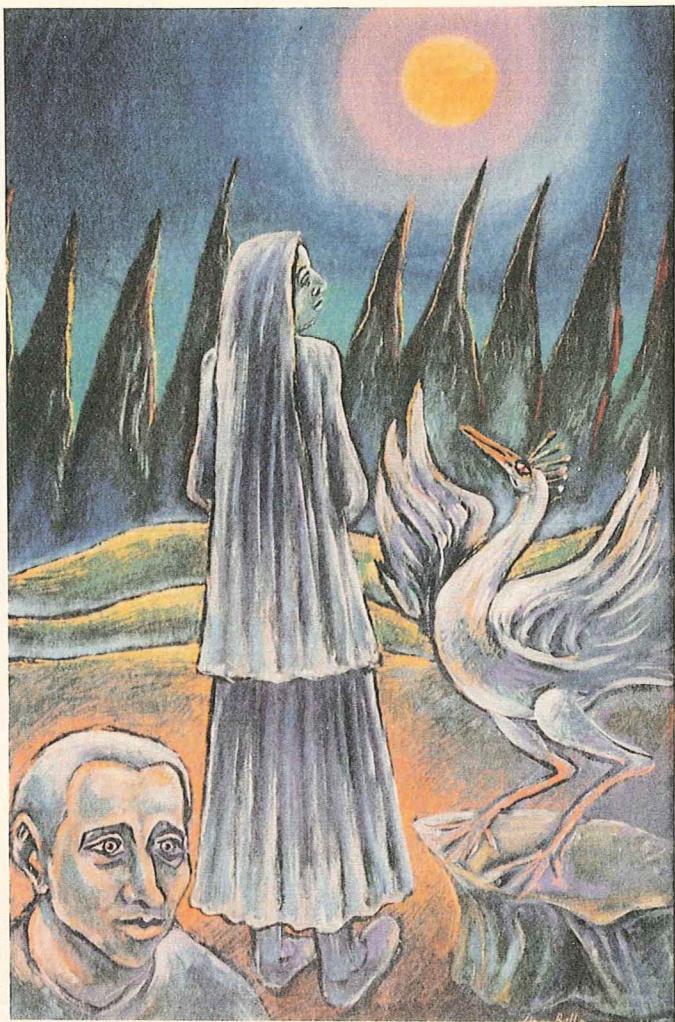
És veled sirt a baráncod is
a hideg országos esőben...
de nem kellett jobb, hiszen csakis
vele voltál egy, elmenőben!

- A vándorutak jönnek, mennek,
s nem egy le is visz a földről,
de közülük én hiszek egynek,
hogy azon keresztül el előről!

* (1981 III. 9.)

Bella János „A vándor” (100 x 80)

Bella J. "Orákel" (1920 x 80 cm)

Ki mondaná meg?

Ki mondaná meg én ne rem,
hogy illattól diis éjjeiken
mért nem találom a helyem?
Mért nyugtalan lelkiiletem?

Ki mondaná meg én ne rem,
ha Feliholdat nézegetem,
miért, hogy fel nem érhetem
ésszel, hogy mi a végtelen?

Ki mondaná meg én ne rem,
hogy babonászó éjszarárón,
miéneit viráposk a fákon,
miért nyílik a Szerelem?

Ki mondaná meg én ne rem,
hogy tisztatükörü szép szemeden
örömeit miért lelem,
ha csak bolondit szüintelen?

Ki mondaná meg én ne rem,
ki az, ki adná értenem,
hogy engem is sujt a felelőség
ha kipusztulna itt a Szépség!

Ki mondaná meg én ne rem,
ha holdvilápos kerteken
a Szépségeket kergetem,
mi lesz velem, ha nem lelem?

* (1992. v. 9.)

Ballada a bakáról és a nőről / B. Brecht
(fordítás)

Tűz a gépfejt és szúr a szurony
S a víz felemészti a bennelevőket.
Mit tudtok jég ellen? Ez oly értelmetlen!
Így szólt a nő a bakárhoz.

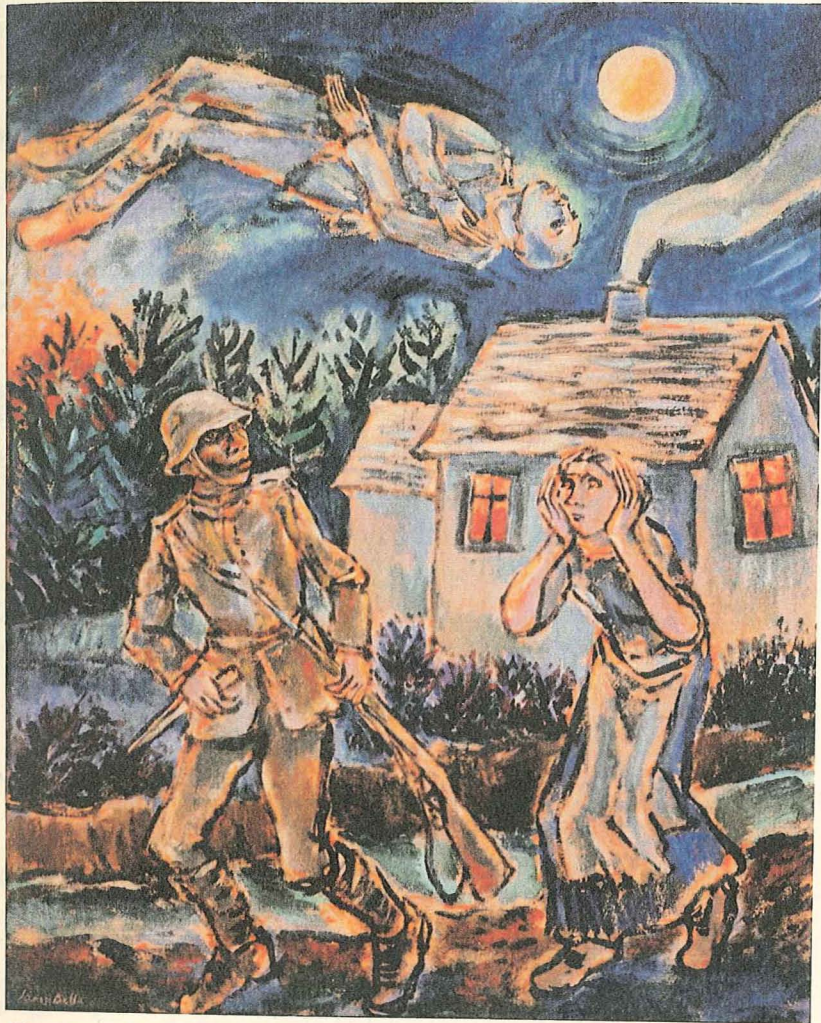
Ajnda a baka, amint csőre töltött,
tralló a dobot, s felröngyött =
Menetelni nem lehet káros!
Irány le Délre, irány Északra fel!
és feldobott törjét igazesen kapta el!
mondták a nőnek a bakár.

Megbánást arat, ki jó szót nem fogad
és tanácsot nem ereszt magához!
Ah, sose törj az égre! Rossz anna a vége!
így szólt a nő a bakárhoz.

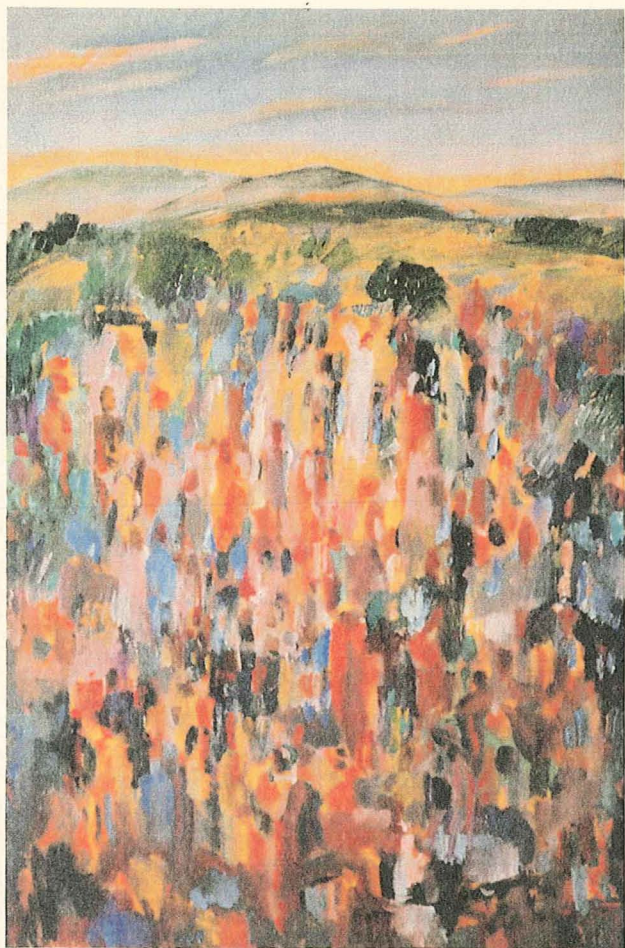
Ain a baka, övében a késsel,
arcába nevetett s nagy sietéssel
örvényle ment! - a víz veri mit ért?
Ha zsindegy felett fehérén áll a Hold,
itt leszünr ismét, imád értünr mormold!
mondták a nőnek a bakár.

Elhümbök mint a füst, meg mint a melepetz
és tetteitek ránr áldást nem hoz!
Ah, a füst ellebeg... Isten veleter...
így szólt a nő a bakárhoz.

És a baka törrel az övében
már ott sodródik a jéges örvényben
S a víz felemészti a bennelevőket.
Fehérén állt a Hold a zsindegy felett
és jéges ár sodortó éz tetemet!
..... (részlet) (1990)

Bella J. „Brecht: Ballada a bakákról” (900x80)

Bella J. "Hegyi beszéd" (120x80)

Légy velem.

Soha nem tudtam úgy nézni az Égre,
gyerekként sem, hogy lenne az lakatlan!
Nem tudtam én, miképpen, mi végre?
csak azt tudtam - Ott valaki van!

Valaki, aki királyoknál is
batalmasabb, minden tekintetben!
aki, amit bigondol, az már is
létrejön, vagy megsemmisül menten!

Hisz' annyi minden történet az Ég alatt =
villámcsapás, árvíz, háború, aszály!
és gyakran nem volt betevő falat!
csak sóhajra s imára nyílt a száj!

Soha nem tudtam úgy nézni az Égre,
gyerekként sem, hogy lenne az lakatlan!
Most pedig, az öregkorhoz érve
csak annyit mondok: Légy velem Uram!

* (1995 okt. 22.)

Akiről tisztelettel szóltak

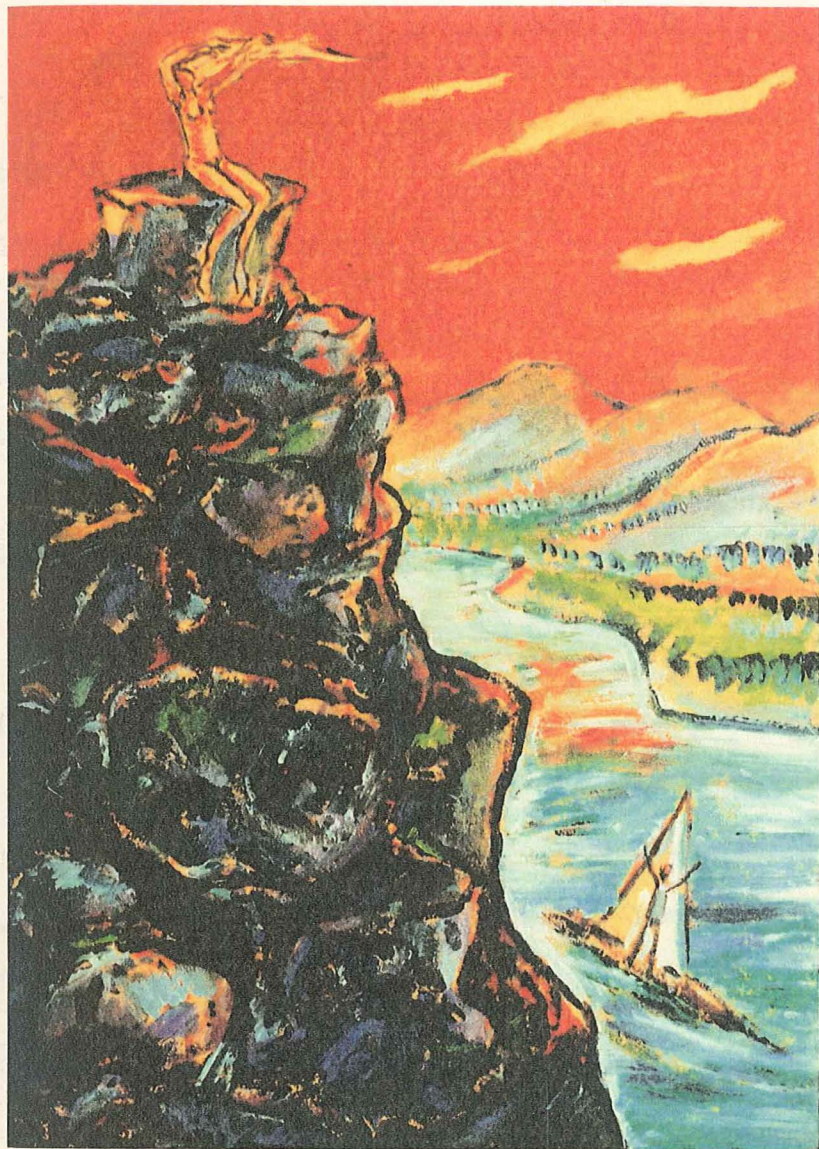
Én mondom nektek = Boldog a Hon,
melyben sok vándorút véget ér,
ahova sok tapasztalatokon
gazdagodva honfi hazatér,

a vándor! aki idegenben élt,
szintigymár mint haviük való!
Akit ott is testvére nék velt
a falun és a városban lakó.

Akiről tisztelettel szóltak,
és megkönnyezték mikor elment...
Boldog a Hon, ha befogadhat
olyan hazatért nemes embert!

Én ama lokálpatriótát
dicsérem, ki kozmopolita!
aki az orránál tovább lát =
teste kunyhó, lelke palota!

* (1886 v. 9.)

Heine: Loreley

(80x50)

Loreley / H. Heine

(fordítás)

Nem tudom, mit is jelenthet,
hogy ilyen szomorú vagyok;
Régi mesék közül egyet
feledni nem tudhatok.

Csendesen folydogál a Rajna,
sötétedik, hűvös van;
Szikrázik a hegy orma,
Késő Napáldozatban!

A legzsebb szüzledány ül ott
fent, ki látthat ily csodát?
Aranykorszere csillog
és fésüli arany haját.

Fésüli aranyfésüvel
és énekel egy dalt,
ami gyönyörűségével
mindenkit fogva tart.

A hajóst, kis hajójában
ez aként ragadja el,
hogy nem is látja hamájában
a zátonyt! ... csak nézve fel!

Azt hiszem a hajóst s hajóját
mullánok nyelték el!
Ezt tette, hej, a nemjőjét!
Loreley, énekeivel!

A (1996 11.12.)

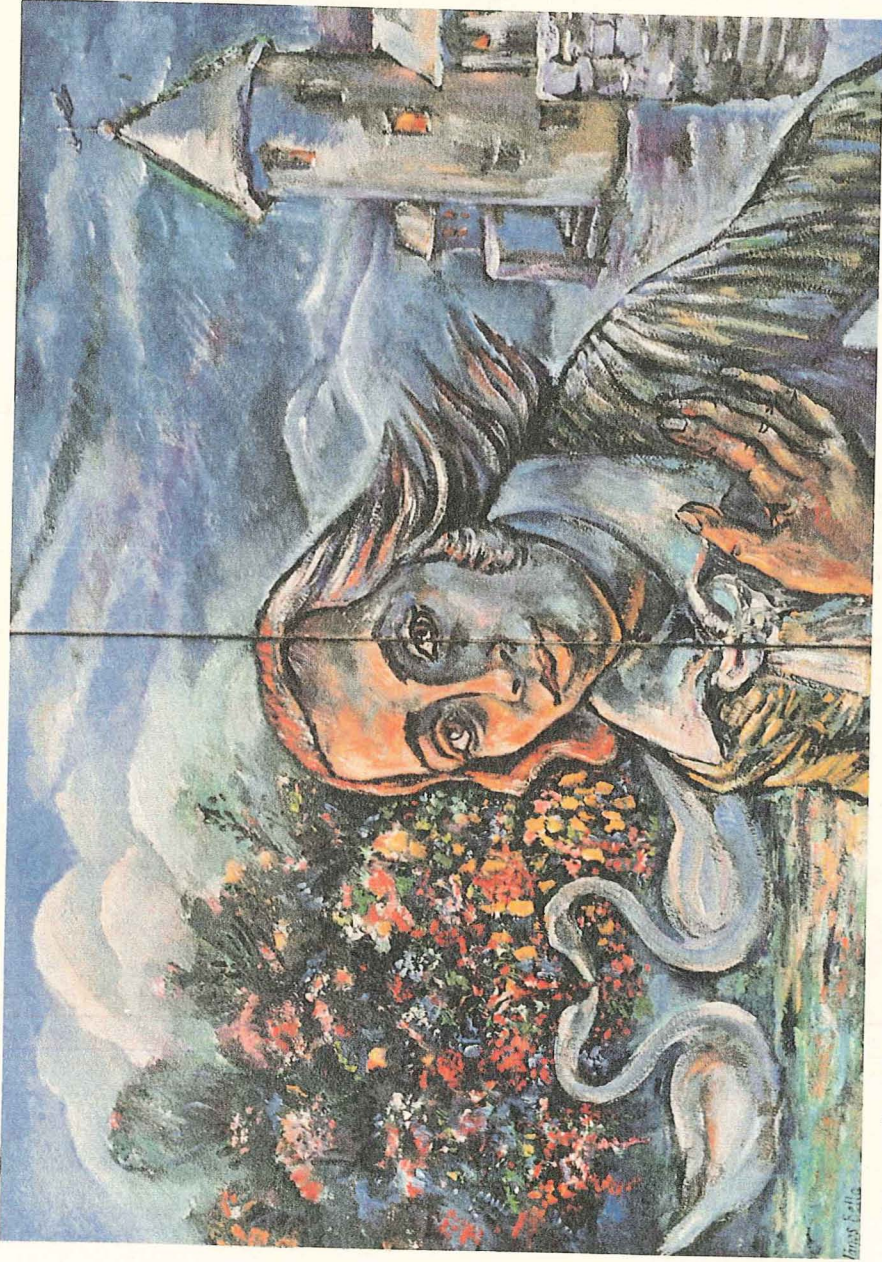
Az élet fele / F. Hölderlin
(fordítás)

Sárga köntékekkel függ
És tele vadrózsákkal
A tóba a part.
Ti bájos hattyúk
Csóktól itasan
Merítetek fejet
A szentjózsáq vizébe.

Saj nekem, honnan veszek
Ha tél van virápot, s honnan
Napsugarat
És a föld árnyékát?
Szótlamil, hidegen
Allnar a falak és szélben
Csörömpölner a zászlók.

*

(1988 május)

Hölderlin: Az élet fele / Diptychon / (100 x 80)

Bella János (nyugdíjas) 2000ben

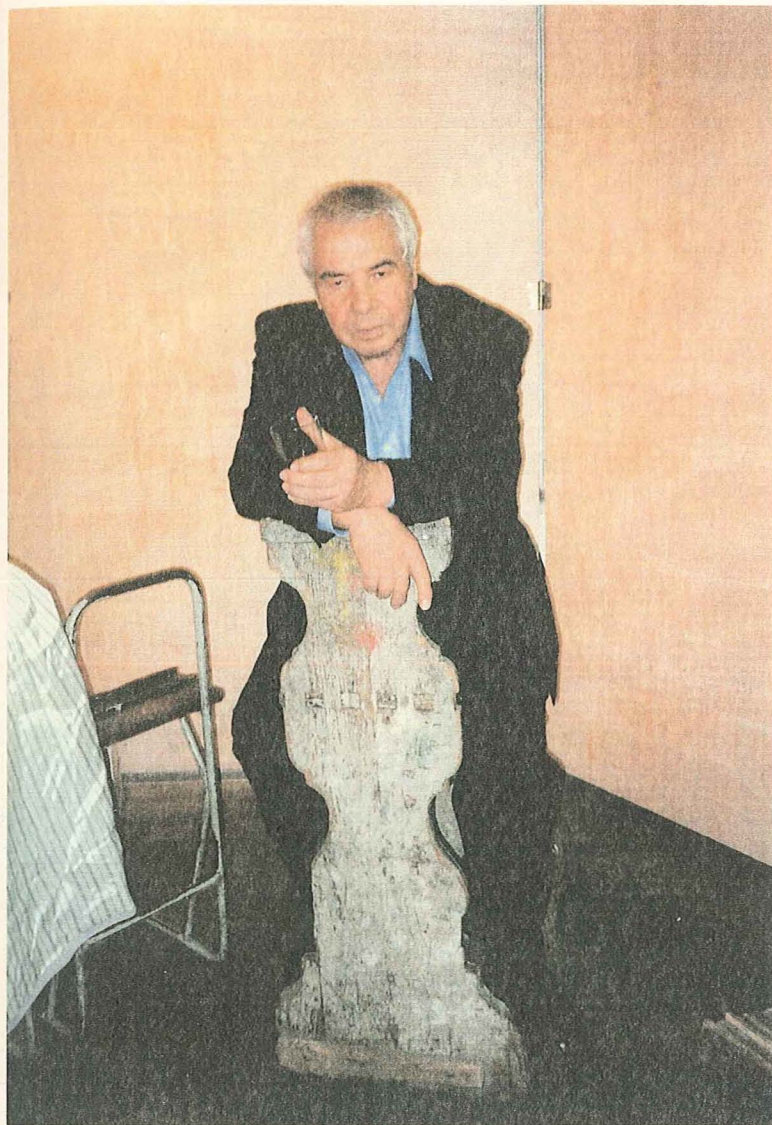
Endrődön születtem 1935. II. 22. én.
Iskoláimat szülőfalumban, vala-
mint Budapesten a Művészeti Gim-
náziumban végeztem, majd az
Iparművészeti és a Szepedi Pedagógiai
Főiskolán, később a Stuttgarter
Művészeti Akadémián folytattam.
Ez utóbbit már akkor, amikor az
1956-os Népfelkelés után elhagy-
tam az Országot.

Stuttgartban színludai festő-
ként, a hódvárosban Backnang-
ban rajztanárként működtem
a nyugdíjba vonulásomig.

Festményeimből, rajzaimból
több helyen rendeztek kiállításot.
„A szöveg napja” (1992), a „Száz vers”
(1994), és a „Verses napló” (1999)
után, ez lenne a negyedik próbál-
kozásom verseskötetet létrehozni,
„Dei szállta meg” címen.

A magyar Alföld indított el
utamra és látott el lelki táp-
lálékkal a mai napig.

Endrődi Bella János

50 éves Érettségi Találkórán
Budapest, Művészeti Gimnázium
2004 Szept. 18.